

valgt af Folket, men hvor ethvert folkeligt Foretagende kan nedslaaes af dem, der ere valgte ved Regjeringens Valg, ved den administrative Myndigheds Indflydelse. Jeg har nylig læst en Beretning om Forhandlingerne ved et offentligt Møde i England, hvorved der blev udtalt en Sætning, som forekommer mig at være sund og rigtig, og en saadan, til hvilken vi maa komme hen, naar ikke de konstitutionelle Stater efterhaanden, som der nylig blev sagt i den franske Nationalforsamling, blot skulde regjeres ved Kneb og Hinter. Det forekommer mig, at det i en Tid som de., vi gaa imøde, er nødvendigt, at Folkerepræsentationen faaer den Indflydelse, den bør have i Genhold til Folkets Valg, saaledes, at ikke gamle overlevede Traditioner skulle vedblive at tyngge og efterhaanden sætte en saa stor Hæmsko paa Udviklingen, at denne ikke mere kan foregaa rolig, men at der bliver et Brud, som dog Alle dybt maa beklage. Lovgivningsmagten bestaar af Kongen, Landsthinget og Folkethinget, og alle Tre ere i saa Henseende ligeberettigede, men med Hensyn til Bevillingsmyndigheden har Folkethinget efter Grundloven en Fortrinsstilling, og det er derfor, jeg mener, at det er høist sølsomt at høre en Statsrevisor udtale sig tvivlende om, hvad Forskjel der egentlig er imellem disse to Myndigheder. Det ærede Medlem sagde, at det dog vilde være beklageligt, at vi hvert Dieblif skulde komme til at skabe Banffeligheder ved, at man skulde prutte lidt om Hundrede Rigsdaler hist og her, men jeg siger, at der aldrig har været Banffelighed tilstede ved Finantsloven, saalænge vi have haft Rigsdagen, altsaa har den Talen idelig og idelig derom Intet at betyde. Det er ikke Sandhed, at der i vort konstitutionelle Liv skulde have vist sig nogen saadan Banffelighed, men man kan tvertimod med Sandhed sige — jeg siger det med Beklagelse — at der fra Folkethingets Side har været vist en overordentlig stor Smødefommen imod, hvad der er bleven ønsket fra Administrationen og fra Landsthinget, selv med Hensyn til Finantsloven. — Jeg skal nu tillade mig lidt næriere at betragte de store Fordele, der skulde ligge i det Lovforslag, som her foreligger, og som blev anbefalet af det ærede

Medlem for Veile Amts 1ste Valgkreds (Gad). Det ærede Medlem havde et meget langt Register over de store Fordele, som dette Forslag skulde frembyde, og han nævnte da for det Første den, at der derved vilde finde en Omregulering Sted af Embederne, saaledes, at der hverken blev for liden eller for megen Løn til noget Embede, men det ærede Medlem gjorde selv senere i sin Tale meget rigtig opmærksom paa, at der under de nu bestaaende Forhold var fuld Raadighed til at faae denne Omregulering foretagen. Han gjorde nemlig med Beklagelse opmærksom paa, at Regjeringen efter Omstændighederne har været nødsaget til at gerere sig som eneraadig i denne Henseende, og vi Andre have tiet stille dertil, saaledes at vi slet ikke skulle bebreide den det; jeg antager, at Administrationen har gjort det af Interesse for Kirken. Det ærede Medlem siger: Man ser nu — hvad han beklager, men som det undrer mig, han beklager, efter hvad han selv har sagt — at der oprettes nye Embeder uden vor Medvirkning, og altsaa er Administrationen eneraadig. Den kan oprette nye Embeder, og den kan ligeledes lade bortselge store Stykker af de Jorder, der henligge til Præstegaardene, medens det ogsaa var en af de Fordele, der skulde opnaas ved denne Lov, at vi derved skulde kunne faae overflødige Præstegaardsjorder solgte. De ville altsaa se, mine Herrer, at disse to Grunde ikke ere Fordele ved dette Lovforslag; thi vi have dem allerede; det er Fordele, der, som det ærede Medlem beklager, tidligere ere opnaaede. Der er for Dvrigt andre Maader, hvorpaa man kan komme til det samme Resultat. Der foreligger saaledes et Lovforslag, som i sin Tid blev indbragt, for at det skulde kunne tjene som Reserve, hvis den nu foreliggende Sag var bleven afgjort paa et tidligere Standpunkt, end Tilfældet er, og det gik netop ud paa ved Lov at bestemme, at saadanne Afhændelser af de overflødige Præstegaardsjorder skulde finde Sted. Er dette Noget, som er i Kirken og Statens Interesse, antager jeg, at vi faae en Regjering, der er villig til at gaa ind paa et saadant Lovforslag, hvis den ikke har Haab om at kunne gennemføre et Lovforslag i saa stort Omfang